

של יונה, כשהוא סוגר את הדלתות וכולא את שניהם בפנים. בשעה שש בערב נפרד מאשתו לשעבר והסתלק לדרכו. לרגע זה חיכתה יונה. היא מיהרה למשטרה, התלוננה על הסגת גבול.

לקראת השבת הבאה החליטה יונה כי, ליתר בטחון, מוטב לה ללון בבית ידידה. כשחזרה במוצאי אותה שבת, התברר לה שחששה היה מוצדק. דלת ביתה הייתה פרוצה, ובבית שורה מהפכה. האוהב הי מאוכזב, שלא מצא הפעם את אוהבתו, כילה זמנו ברהיטים.

תינוי אהבים אלים. שופט השלום חיים שטיינברג, קבע כי אהבה היא עניין לעיתים, כשם, שהפורנוגרפיה היא עניין של גיאוגרפיה. "אין כל הצדקה חוקית לכך", כתב השופט בפסק דינו, "שאדם יתפרץ בכוח לדירת אוהבתו, כדי לתנות לפניה רחשי ליבו בשעה ארבע אחר הצהריים". הוא הוסיף את דנוך, עיין בגליונו גרוש ההרשעות הקודמות, דן אותו לחצי שנה מאסר.

תעופה

נחיתת-אוס

יום אחרי יום חור וגישה השבוע מחזה בלתי-רגיל בגמל התעופה לוד: מדי בוקר התייצבו במשרדי אל-על אנשי צוותי-האוויר — טייסים, מהנדסי-תעופה, נחשים ואלחוטאים

מעוניינים בתוספת-שכר! הכריז השבוע דובר אצ"א (ארגון צה"ל אחיר), הקברניט שמואל וידלס, "כל כוחותנו, כשדרשונו תוספת תשלום, היתה להרחיב את החברה מלי הטיל שעות-טיסה נוספות על טייסים. מעין קנס. עכשיו כבר ביטלנו דרישה זו — ובכלל מצטערם שהעלינו אותה."

אולם בפירסומי החברה השתקף הדבר אחרת. הטייסים, אשר שכרם כבר עתה גבוה מאד בקנה-מידה ישראלי, הוצגו כרודפי-בצע בלתי-מרוסנים. כמה עתונים אף חישובו כי מצאו שטייסים מרוויחים 3000-4000 ל"ל חודש, נוסף לכל התענוגות שלרשותם ב"ירות תבל הנוצצות. במצב זה, קשה היה לצפות מהאזרח הממוצע לגלות אהדה כל-שהי לאנשי-הצוותים.

לא היה זה כשלונם ההסברתי היחיד של אנשי הצוותים. דרישתם תוארה כדרישה שלא תאפשר לא-על לקיים שום טיסה ארוכה-טווח של יותר משמונה שעות-טיסה. ואילו, למעשה, תבעו הטייסים כי בטיסות ארוכות אלה יצורפו אנשי-צוות נוספים, שיאפשרו התחלפות ומנוחה תוך כדי טיסה. דבר הי נהוג ברוב החברות הסדירות בעולם, המת-קיינות במטוסים מיטות מיוחדות לצורך זה. כיום, מתוך 38 טיסות שבועיות, עוב-רות רק שתיים על מיגבלת שמונה השעות.

העייפות והסכנה. בכל טענותיהם חזרו נציגי הצוותים על נימוק אחד: אי-אפשר לדרוש מטייס לשבת למעלה משמונה שעות רצופות ליד ההגה של מטוס סילון.

מעון ירדים ביפו

שם האב לא נרשם

זה מסוכן לבריאותו ועלול לסכן את ה-מטוס ונוסעיו.

סיפר קברניט בעל חתק של שמונה שנים באל-על, שהיה קודם לכן טייס קרבי בחיל האוויר הישראלי: "אתה מגיע לגני-יורק עייף כהוגן. נסה פעם לשבת במשך שמונה שעות על כסא ולהסתכל בשעונים שרועדים כל הזמן. אתה בקושי מחזיק את העיניים פתוחות. וכשאתה מתקרב לגני-יורק, נמ-צאים יחד אתך באויר עוד כמה עשרות מטוסים, מתכים לתור שלהם לנחות. טעות קטנה, או אי-זהירות — וגמרת את ה-קאריירה."

"בניו יורק גרים אנשי אל-על במלון פארמאונט, בלב מנהאטן. 22 שעות ביום אתה שומע סירנות ורעש. כשאתה צריך לטוס חזרה, אתה נכנס לקופסת עייף. ואז מתחיל הענני. האור האדום הקטן מאיר את השעונים ומהפנט אותך. כל שעון אימר לך מה מצב של חלק מסוים של המטוס, ואתה חייב להסתכל עליהם כל הזמן. אתה אומר לקצין הראשון: 'ספר בינתיים. תשיח. תגיד משהו'. או לאלחוטאי: 'צבוס אותי. דחוף אותי במרפק כל חמש דקות'. והכל כדי שלא תירדם. לא פעם הייתי צריך להחזיק את העיניים פתוחות בשתי אצ-בעות. וכל זה לא עוזר. אתה נרדם ב-עיניים פתוחות."

"אתה מגיע ללונדון עייף כמו כלב. ו-משכורתו של וידלס, למשל, כקברניט בואינג: 196 ל"ש ו-4500 ל"ל לחודש, ותש-לום של 42 סנט דמי-אש"ל לכל שנה, מי-תחילת הטיסה ועד שובו ללוד. טייס מקביל בחברה אמריקאית מקבל 32 אף דולר ל-שנה, בערך פי שלוש מעמיתו הישראלי."

זו הפעם הראשונה

עלה ביד מכלגה

כל היה מוכן מראש. חמישים אנשי הסגל ידעו את המוטל עליהם. היחידים שלא שיערו את העומד להתרחש היו הפרופסורים המועטים.

כולם נכנסו לאולם הגדול של האוניברסיטה, תפסו את מקומותיהם. יושבי-ראש הי סנאט של האוניברסיטה, פרופסור ד"ר ברוך קורצווייל, נכנס, כשעל פניו חיוך קל של שביעות-רצון עצמית. הוא היה בטוח שהכל יתנהל כפי שתיכנן.

המזכיר האקדמי, אברהם פומרנץ, היה גם הוא שקט ובטוח. גם הוא קימה שהכל יתנהל לפי המתוכנן. אך תכנונו שלו היה שונה מזה של הפרופסור לספרות.

היושבי-ראש תפס את מקומו. הישיבה הכללית של סגל האוניברסיטה הדתית ברי-אילן החלה.

על הפרק עמדה הצעה לשנות את מבנה הסנאט. מוסד זה, שהוא הגוף העליון של האוניברסיטה, הקובע בכל הנוגע לניהול חיי הרוחניים, מורכב בכל מקום בעולם מהפרופסורים של המוסד. לעתים מוסיפים לפרופסורים אלה עשרים אחוז מאנשי-הסגל — המדריכים, המרצים, אנשי המעבדות — שאינם פרופסורים. ההצעה, לפי המוסכם עם יושבי-ראש הסנאט ד"ר ברוך קורצווייל, היתה להוסיף את אותם עשרים אחוזים לצוות הסנאט.

טרם הספיק היושבי-ראש לפתוח את פיו, הורמה כבר ידו של אחד הנוכחים. היושבי-ראש המופתע שאל לרצונו.

"אני רוצה להציע הצעה!"

"בבקשה."

"לצד ההצעה להגדיל את הסנאט בעשרים אחוז", המשיך המצביע, "אני מציע להכ-פיל את הסנאט, להוסיף עליו מאה אחוז של אנשי סגל."

באולם השתררה דממה. המציע התיישב במקומו. כל הנוכחים הפנו פניהם כלפי יושבי-ראש הסנאט, שפניו חזרו תחילה, ואחר הסמיקו מבעט.

ההצעה היתה קצרה ומהירה. אנשי-הסגל שקיבלו כולם את ההוראות המתאימות מ-ראש, הצביעו כמעט כאיש אחד בעד ההצעה.

ד"ר קורצווייל קם ממקומו, הודיע שהוא מתפטר. גם לכך היו כבר הוראות מתאי-מות. ברוב דעות מכריע אושרה התפטרות-תו של ראש הקתדרה לספרות.

כך, במכה אחת, הצליחה המפלגה-הדתית לאומית השבוע להשתלט סופית ובאופן מוחלט על האוניברסיטה בריאילן. בפעם הראשונה נמצא מוסד להשכלה גבוהה ב-

בראש מורם

צועד הפרופסור המזרחי, ברוך קור-צווייל, אחרי קודמו בתפקיד, יושבי-ראש הסינאט המנוח, שמואל ביאלובלוצקי.

דחאק אז אתה חייב להיות בכושר מכסי-מלי. החושם שלך צריכים לפעול על אל-פיות של דקה. כי בסילון, ריווח-הזמן לטעויות קטן מאד. ולמנועי הסילון יש תכונות המקשות יותר ממנועי הבוכנה על תימרוני-נחיתה. כבר יותר מבואינג אחד התרסק בגלל תכונות אלה. כשאני מכבה את המנועים, רועדות הידיים שלי כמו של זקן בן 80. אני רק נכנס למכונית שלי קחת אותנו למלון — וגרדם על הנהג."

תנאים אלה מסבירים מדוע קורקעו ב-משך ארבע השנים האחרונות ארבעה טיי-סים ונחת אחד של אל-על, מסעמי בריאות — וכולם בשנות השלושים בלבד. אחד מהם מת. לפחות אחד מהם — איש-מחל-ממריקה בשם אל קאנינגהאם — פעמיים כמעט התרסק עם מטוסו, בשעת נחיתה, והקצין הראשון נטל לידיו את השליטה על המטוס ברגע האחרון ממש. זהו אחוז בלאי גבוה מאד, אם להתחשב בעובדה כי באל-על עובדים בסך-הכל 115 אנשי צוות אחיר, ושמתוך מספר זה 56 בלבד הם טייסים.

הסביר קברניט וידלס (38): "אני לא אומר שאחרי שמונה שעות טיסה מתמוטט הטייס. אבל אם ממשיכים בקצב הנוכחי, זה יהיה הירוט את הטייס — לאט אבל לבטח. וזה, בטוח ארוך, מסכן את בטיחות הטייס, המטוס והנוסעים."

כאשר, כתום שבוע, הסכימה אל-על לשבת עם אצ"א למשאומתן, הציעה פשרה של חצי-דרך: במקום 12 שעות טיסה הציעה 10. אך הצוותים המשיכו ב-שלהם: זה עדיין יותר מדי.

חינוך

הם אינם מחייכים

בחינוכיותו נראה מעון הילדים של אר-גון-אמהות-עובדות בשכונת ע"מי ביפו, ככל מעון ילדים אחר. ציורי ילדים צבעוניים מקשטים את הקירות, קוביות עץ ומשחקי ילדים אחרים סדורים על מדפי הארונות ו-מאה ילדים מגיל שנתיים עד שש שועטים בחדריו ובחצרותיו.

המאפיין מעון זה הוא רק העובדה שהילדים, רובם ככולם, אינם מחייכים. כי כמעט רוב ילדי המעון באים ממשפחות המכונות בשם "מקרים סוציאליים".

כל ילד הוא סיפור בפני עצמו. אפשר למצוא ילד שחור-שיער, בן חמש, החושף את גבו ומצביע על הצלקות שעליו: "אמא רצתה לשרוף אותי!" אפשר לראות שם ילדה יפת-תואר ומתולתלת שיער, שמעולם אינה צוחקת ואינה פוצה את פיה לדבר, למרות שאינה אילמת. נמצא שם ילד, המת-עקש לאכול את ארוחתו דחאק על הריצ-פה ובידיים, כפי שהוא רגיל בבית, וילד אחר השוכב רוב הזמן על הארץ ומקיש את ראשו בריצפה ובקיר. וכשהם משח-קים בחצר, ניתן לשמוע כיצד, תוך כדי משחק, פונה ילדה בת חמש לילד בן גילה: "אולי אתה רוצה בחורה?"

האב קלפן — האם יצאנית. במק-רה הטוב, אם אינם באים ממשפחות בהן האם היא יצאנית או מופרעת והאב קלפן או נרקומן, אוי מוצאם של הילדים הוא מ-משפחות המסופלות בחצי תריסר ילדים, מצ-סופפות בחורבה בת חזר אחד.

"יום אחד בא אלי איש והביא לי שתי ילדות", מספרת מנהלת המעון, רבקה חי-טין, הפעילה מזה 23 שנים בארגון-אמהות-עובדות. "סרבתי לקבלן, מאחר שלא באו דרך לשכת הסעד. תראי, אמר לי האב, עכשיו שאני מדבר איתך זה טוב, אבל בבית אני מקבל התקפה ויכול לרצוח את הילדים. האם זה לא איכפת לך?"

כמעט כל יום קורה שהורים שוכחים לקחת את ילדיהם מהמעון אחרי שעת סגירתו, בארבע אחר-הצהריים. "באה אלי אם אחת", מספרת רבקה חיטין, ואמרה: אני נותנת מכות גם לשופט וגם לרופא ואני אתן גם לך מכות". אם אחרת, ש-הביאה את ילדה למעון והתבקשה למסור את שם האב, הצהירה: "אני אף פעם לא רוסמת את שמו של האבא!"

אולם כאשר נשארים הילדים במעון מתב-רר שמבחינת רמת האינטליגנציה אין הם שונים משאר הילדים בני גילם. מעון זה הוא להם קרן אור יחידה בפעם הראשונה חיבה, תשו-מתלב וקונים הרגלי נקיון וסדר.

הכרטיז הצלי מלהבות. במוסד אחר של ארגון-אמהות-עובדות נמצאים שלושה ילדים, שעד לפני זמן קצר התחנכו במוסד (המשך בעמוד 18)